

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (26/8/2012)

Αγίων Αδριανού και Ναταλίας

Η κατά Χριστόν συζυγία

Σήμερα η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου, φέρνει ενώπιόν μας ένα αγιασμένο ζευγάρι νέων συζύγων, που έζησαν στα χρόνια του μεγάλου διωγμού κατά τον Χριστιανών, στα τέλη του 3^{ου} αιώνα, όταν το θηρίο της ειδωλολατρίας ψυχορραγούσε. Πρόκειται για τους Αγίους Μάρτυρες Αδριανό και Ναταλία, το παράδειγμα των οποίων συνιστά την πεμπτουσία της κατά Χριστόν συζυγίας.

Ο Άγιος Αδριανός, ευρισκόμενος στην πόλη του, την Νικομήδεια, σε ηλικία 28 ετών, διαπίστωσε ότι είχαν συλληφθεί 23 Χριστιανοί, οι οποίοι ήταν έτοιμοι να μαρτυρήσουν για την πίστη τους. Τους επισκέφθηκε, συζήτησε μαζί τους, εντυπωσιάστηκε από αυτά που άκουσε, εμπνεύστηκε από την πίστη τους και δήλωσε στους ειδωλολάτρες ότι είναι και αυτός Χριστιανός. Αμέσως τον συνέλαβαν και τον έκλεισαν στην φυλακή. Εκεί πήγε η γυναίκα του, η Αγία Ναταλία, να τού συμπαρασταθεί, να τον εμψυχώσει και να τού πει να μη λυγίσει. Στην συνέχεια, αφού υπέμεινε πολλά και φρικτά βασανιστήρια, παρέδωσε την ψυχή του στον Κύριο. Το σώμα του ενταφιάστηκε από την γυναίκα του Ναταλία, η οποία, μετά από λίγο καιρό, θάφτηκε δίπλα του, αφού κι αυτή παρέδωσε μαρτυρικά την ψυχή της στον Κύριο.

Και οι δύο ανήκουν στην χορεία των Αγίων Ενδόξων Μαρτύρων της πρώτης Εκκλησίας. Η περίπτωση τους, όμως, είναι ξεχωριστή καθότι ήταν ανδρόγυνο και επέλεξαν το μαρτύριο, αντί για την ελεύθερη ζωή και την ασφάλεια της πίστης των ειδώλων. Η συμπεριφορά δε της Ναταλίας είναι ασυνήθιστη και εντυπωσιακή· ξεπερνά τα δεδομένα της γυναικείας φύσης. Επισκέφθηκε τον σύζυγό της στη φυλακή, τον είδε να υποφέρει, αποφασισμένο να δώσει τη ζωή του για τον Χριστό και δεν τον απέτρεψε. Δεν τον ικέτευσε να αλλάξει γνώμη, να γλιτώσει τη ζωή του, για να ζήσουν ευτυχισμένοι μαζί και η ίδια να μη μείνει χήρα τόσο νέα. Αντιθέτως, τον παρότρυνε, τον ενθάρρυνε, τον προέτρεψε να παραμείνει πιστός στην απόφασή του, γιατί γνώριζε ότι η προτεραιότητα στη ζωή πρέπει να είναι το θέλημα του Θεού, η κατάκτηση της Βασιλείας των ουρανών και όχι η δικαίωση και η απόλαυση αυτής της πεπερασμένης και σύντομης γήινης διαδρομής.

Το μαρτυρικό αυτό ζευγάρι βίωνε ουσιαστικά το Μυστήριο του Γάμου του, ως χώρο της κατά Χριστόν συζυγίας και τελειώσεως. Στα πρόσωπά τους θεμελιώνεται η διαχρονική πίστη της Εκκλησίας για

τον Χριστιανικό Γάμο, σύμφωνα με την οποία «ο Γάμος είναι μια πορεία αγάπης. Είναι δημιουργία ενός καινούργιου ανθρώπου. «Έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν», λέγει το Ευαγγέλιο. Ενώνει ο Θεός δύο ανθρώπους και τους κάνει έναν. Από την ένωση των δύο που αποφασίζουν να συγχρονίσουν τα βήματά τους και να συναρμονίσουν τους κτύπους των καρδιών τους, βγαίνει ένας άνθρωπος. Με την βαθειά αυτή και πηγαία αγάπη ο ένας είναι μία παρουσία, μία ζωντανή πραγματικότητα μέσα στην καρδιά του άλλου...»¹

Στην περίπτωση του Αδριανού και της Ναταλίας «δε μπορεί να μη θαυμάσει κανείς το νεαρό ζεύγος, το οποίο λειτουργεί μέσα στα πλαίσια αυτού που ο Χριστός και η αγία Του Εκκλησία έχουν καθορίσει: ο ένας να γίνεται στήριγμα του άλλου, για να φτάσουν στο σκοπό: την ένωση του ανθρώπου με τον Θεό. Στο ζεύγος αυτό δηλαδή, επισημαίνουμε περίτρανα ότι ο γάμος είναι εκ Θεού, όταν δεν συνιστά τέλος από μόνος του, αλλά κατανοείται ως μέσον, ως δρόμος, προκειμένου οι σύζυγοι να αλληλοβοηθηθούν στην ένταξή τους στη Βασιλεία του Θεού. Με άλλα λόγια, με τον χριστιανικό γάμο, τύπος του οποίου είναι ο γάμος των σημερινών Αγίων, συμβαίνει κάτι αντίστοιχο με τον άγαμο βίο, τον ευλογημένο μοναχισμό. Όπως ο μοναχός εντάσσεται στο μοναστήρι του, για να βοηθηθεί στη σχέση του με τον Θεό, όταν έχει δεχτεί βεβαίως την κλήση από τον Χριστό, κατά τον ίδιο τρόπο και ο έγγαμος: εισέρχεται στον γάμο, για να γίνει ο γάμος εφαλτήριο πνευματικής του ανόδου. Αν ο γάμος δεν κατανοηθεί με τον τρόπο αυτό, τότε αυτονομείται ως στοιχείο του κόσμου τούτου και, συνεπώς, αντί να βοηθάει τον άνθρωπο, τον οδηγεί στη μεγαλύτερη φθορά του. Μη ξεχνάμε ότι στην παραβολή του μεγάλου δείπνου, που είπε ο Κύριος, ο ένας που δεν παρακάθησε στο δείπνο, ήταν αυτός που συνήψε γάμο. Ο γάμος του λειτούργησε στην περίπτωση αυτή αρνητικά»²

Η συνύπαρξη των συζύγων μέσα στον Γάμο είναι ευκαιρία κοινής πορείας στην οδό της σωτηρίας. Αρκεί αμφότεροι να έχουν συγχρονίσει τα βήματά τους στον ίδιο ρυθμό, να αναπνέουν τον ίδιο καθαρό αέρα της Εκκλησιαστικής ζωής, όπως έπραξαν οι ευλογημένοι Άγιοι Μάρτυρες και σύζυγοι Αδριανός και Ναταλία. ΑΜΗΝ!

¹ Αρχιμ. Αιμιλιανός, «Περί Θεού λόγος αισθήσεως», σελ. 156

² π. Γεώργιος Δορμπαράκης, ιστοσελίδα «Ακολουθείν»